

'Dansen én regisseren is verdomd moeilijk'

Danser Lisbeth Gruwez begon bij Wim Vandekeybus en Jan Fabre, beleefde haar speelfilmdebuut in *Lost persons area*, maar staat nu vooral in eigen stukken. Zoals morgen en zaterdag in het Melkweg Theater met *HeroNeroZero*.

REACTIE SCHOUW

Daarom wilde ze al zo lang te het zich kan herinneren, werelt Lisbeth Gruwez (1972, Kortrijk, België) aan de telefoon. "Ik dans al vanaf mijn vijfde en eigenlijk weet ik niet beter. Op de lagere school stond ik twaalf uur per week in de dansstudio. Toen heeft mijn moeder me de keuze gesteld: gewoon studeren of naar de balletschool."

In 1991 werd ze aangeworven bij het Stedelijk Instituut voor Ballet in Antwerpen. Maar al snel ontdekte ze dat ballet niet helemaal was wat ze moest doen. "Ik was niet bepaald de beste van de klas. Dus wist ik dat ik iets anders nog moeten vinden als ik echt danser wilde worden. Toen zag ik op mijn vijfde voor het eerst een voorstelling van Wim Vandekeybus en wist er bestaat nog iets anders dan klassiek!"

Na een jaar studeren aan de dansopleiding Paris kreeg ze haar eerste baan bij destijds Wim Vandekeybus. Niet veel later begon ze bij Jan Fabre, die in 2004 zelfs een solo voor haar zou creëren, *Osaka Duo*

met *principale d'una donna*. Toen begon hij haar het creëren kocht ook te kleren. "Alle gezelschappen die ik koos waren gezelschappen die werkten met dansers die zelf ook met materiaal en kleine knoppen. De solo die Jan voor mij heeft gemaakt, maakten we eigenlijk samen. Daar zit al veel van mezelf in. Toen dacht ik: zal ik het zelf eens proberen?"

In 2006 richtte Gruwez met muzikant Maarten Van Cesterenbergh, die ze leerde kennen bij een auditie voor Fabre, *Voetvolk* op een stukken te maken. In datzelfde jaar werd ook begonnen aan de film *Lost persons area* van Corinne Strubbe, waarin

'Met andere performers werken is een toffe oefening'

Gruwez haar filmdebuut zou maken.

"Het was zo'n twaalf jaar geleden. Ik had een bijbaantje in een danscafé in Brussel. De regisseur stopte me een kaartje toe met de woorden: ik ben een film aan het schrijven, ik zie jou echt als een van de personages. Ik dacht: het zal wel, maar ze is me blijven volgen. In 2006 belde ze en zei: ik heb het script, als je het leuk vindt, heb je de rol." Grinnikend: "Ze zag me, denk ik, als een losbandige vrouw. Precies wat ze nodig had."

"Er zitten trouwens allemaal dansers in de film. Zohán Miklós Hajdu zat bij *Cirque du Soleil*, Sam Louwryck bij Les Ballets C de la B."

De eerste twee stukken die Gruwez met *Voetvolk* maakte waren solo's. In *HeroNeroZero* werkt ze voor het eerst met andere performers: Van Cesterenbergh, die naast de muziek ook danspasjes zal moeten doen, en de klassiek geschoolde Rob Fortyn. Gruwez: "Het was voor mij wel een toffe oefening, met solo's kan ik niet echt een groot ruimtelijk werk maken. En alleen is maar alles, hé?"

Het stuk draait niet zozeer om drie personages, als wel om drie archetypes, of krachten. "De hoofdvraag is hier: wie is kracht? Iedereen op het podium vertegenwoordigt die drie archetypen. Je hebt *hero*, de opbouwende kracht, *nero*, de oerbare vernietiger-de kracht en *zero*, de onbestaanbare kracht. Ik heb me daarin ook laten inspireren door de film *Stalker* van Andrej Tarkovski, waar in wordt gesproken over kwetsbaarheid en hardheid, en dan vooral over hoe kwetsbaarheid eigenlijk een veel grotere kracht kan zijn."

Gruwez doet ze zelf niet snel stoppen met dansen om zich alleen op de choreografie te storten. "Het is verdomd moeilijk om in je stukken te staan en je zelf te regisseren. Maar ik dans nog altijd zo graag. Als je jong bent, heb je nog veel te veel energie, wij je alles uit de kast halen, zo hoog springen als je kan. Terwijl je ouder wordt meer controle krijgt en je je bewegingen meer inhoud kunt geven. Ik voel me een beter danser dan zes jaar geleden, ook al ben ik toen hoger gesprongen."

Voetvolk: HeroNeroZero, morgen en zaterdag in Melkwegtheater.

Gruwez (links) in haar eigen stuk *HeroNeroZero*.